

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyň: **xxxxxx**
obě zastoupené advokátem JUDr. Petrem Šťovíčkem,
sídlem Malostranské náměstí 5/28, Praha 1

proti

žalovanému: **Státní pozemkový úřad**,
sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3
zastoupený advokátem JUDr. Lubomírem Fockem
sídlem Náprstkova 276/2, Praha 1

za účasti: **Hlavní město Praha**
se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1
zastoupené advokátem JUDr. Janem Nemanským
se sídlem v Praze 1, Těšnov 1/1059

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2020, č. j.: SPU 353658/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Zúčastněná osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

- [1] Žalobkyně napadly shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hl. m. Prahu ze dne 2. 9. 2020, čj. SPU 316420/2020/JEH, sp. zn. SPU 258425/2020. Ve správním řízení byla pravomocně zamítnuta žádost žalobkyň o obnovu řízení podle zákona č. 229/1991 Sb., o půdě, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o půdě“), a to do řízení ukončeného vydaným rozhodnutím ze dne 31. 10. 2017, čj. PÚ 8043/93/6 (dále pro přehlednost uváděno pouze jako „rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017“), jímž bylo podle ust. § 9 odst. 4 zákona o půdě rozhodnuto o tom, že žalobkyně nejsou vlastníky konkrétních nemovitostí v katastrálním území Bohnice, zároveň byla určena podle ust. § 9 odst. 7 ve spojení s ust. § 6 odst. 3 zákona o půdě lhůta k vrácení kupní ceny; první z výroků nabyl právní moci dnem 15. 11. 2017, druhý pak 1. 12. 2017.
- [2] Žalobkyně napadly rozhodnutí v celém rozsahu, domáhaly se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnily tyto žalobní body. Nejprve popisují správní řízení, nesporné skutečnosti a právní úpravu. Za důvod obnovy označují okolnosti, že Státní pozemkový úřad nebyl oprávněn k projednání dědictví, poukazují na ust. § 1479 občanského zákoníku, konstatování Obvodního soudu pro Prahu 3 v soudním řízení sp. zn. 4 C 10/2019 (jedná se o část protokolu z jednání), a důvod, proč braly podanou žalobu zpět. Žaloba je v této části poněkud nepřehledná, neboť není jasné, co konkrétně žalobkyně namítají proti napadenému rozhodnutí, když poukazují značně obecně na různé zásady dědického řízení a dědění, což není předmětem sporu; konkrétněji uvádějí, že došlo k porušení zákona č. 503/2012 Sb. a č. 358/1992 Sb. a ústavního pořádku, aniž by bylo uvedeno konkrétněji, čím se tak stalo, rovněž velmi nekonkrétně poukazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2005, čj. 1 Afs 1/2004-58. Konkrétněji uvádějí, že Krajský pozemkový úřad mohl vydat rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017 teprve poté, co bude dědictví po zemřelé osobě projednáno, což se stalo dne 13. 7. 2020 rozhodnutím dědického soudu v Karvině (dále také zmiňováno pouze jako „rozhodnutí ze dne 13. 7. 2020“).
- [3] Dále uvádějí, že odmítají závěr žalovaného, že se měly proti rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017 odvolávat, neboť předpokládaly, že rozhodnutí je právně bezvadné, a že jím správní orgán neporušuje zákon. Uvádějí, že musely zajistit u notáře „prodědění“ zbylého majetku, a že na to vynaložily značnou částku, celkově tato část žaloby zjevně kopíruje podané odvolání ve správním řízení, o čemž svědčí poslední odstavec, dále následuje popis části odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Celá dosud konstatovaná část žaloby je nekonkrétní, a přímo nenapadá důvody napadeného rozhodnutí či předmět tohoto správního řízení, jímž není dědické projednání nároku, ale žádost o obnovu řízení.
- [4] Konkrétněji ve vztahu k rozhodovacímu důvodu uvádějí, že podáním ze dne 16. 9. 2019 požádaly žalovaného, aby prohlásil za nicotné rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017 podle příslušných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“), žalovaný na žádost odpověděl dopisem ze dne 5. 11. 2019, v jehož závěru je uvedeno, že připadá v úvahu nařízení obnovy řízení za podmínky, že bude vydáno nové dědické usnesení týkající se rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017, proto podaly žádost o obnovu. Uvádějí, že nesouhlasí s tím, že došlo k marnému uplynutí lhůty, což opírají zřejmě o předchozí část textu. Konkrétněji uvádějí, že postupovaly v souladu s poučením správního orgánu a žádost podaly ve lhůtě 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy dozvěděly, což vztahují ke dnu, kdy Okresní soud v Karviné vydal usnesení o dodatečném projednání dědictví dne 13. 7. 2020, kdy podle jejich názoru teprve po tomto datu mohl správní orgán vydat rozhodnutí o zbylém majetku.

- [5] Znovu uvádějí, že správní orgány nejsou soudními komisaři k projednání dědictví, poukazují na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2016, sp. zn. III. ÚS 2778/15, a ze dne 28. 3. 2000, sp. zn. I. ÚS 513/98. Poukazují na to, že žalovaný neshledal důvod k prohlášení rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017 za nicotné. Dále obecně uvádějí základní ústavní zásady pro rozhodování veřejné správy, vydávání správních aktů a dědické řízení, argumentaci neustále opakují, namítají, že odpověď žalovaného ohledně prohlášení nicotnosti považují za nezákonné (pozn. soudu – tento úkon či postup není touto žalobou napaden). Poukazují na to, že se na zdejší soud obrátily s žalobou pro nečinnost, který je veden pod sp. zn. 3 A 121/2020 (pozn. soudu – do dne vydání tohoto rozsudku nebylo o této žalobě rozhodnuto).
- [6] Uvádějí, že považují za nesprávný závěr žalovaného o tom, že důvodem pro obnovu řízení je pouze doprojednání dědictví po jejich matce jiným poměrem, odkazují na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2009, sp. zn. 21 Cdo 427/2008, uvádějí, že žalovaný si vůbec neuvědomuje, že není soudním komisařem oprávněným k projednání dědictví a nebyl oprávněn k vydání rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017, neboť restituční nárok nebyl proděděn a správní orgán měl přerušit řízení do doby, než bude o zbytku dědictví rozhodnuto v dědickém řízení soudem.
- [7] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově uváděl důvody, které uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, v tomto správním řízení se posuzovaly důvody obnovy správního řízení a lhůta pro podání žádosti, když nebylo rozhodováno o dědickém právu, ale o nároku podle zákona o půdě.
- [8] Zúčastněná osoba s podanou žalobou nesouhlasila, navrhovala ji zamítnout z obdobných důvodů jako žalovaný.
- [9] Při ústním jednání účastníci na svých procesních návrzích setrvali.
- [10] Soud nedoplňoval řízení dokazováním, jak navrhovaly žalobkyně v podané žalobě, neboť jejich důkazní návrhy se kryjí s obsahem předloženého správního spisu, navíc se jedná o skutečnosti, které nejsou mezi účastníky sporné.
- [11] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je k rozhodovacímu důvodu mj. uvedeno, že k rozdělení pozůstalosti ve vztahu k příslušným nemovitostem došlo až

pravomocným rozhodnutím o dědictví Okresního soudu v Karviné ze dne 13. 7. 2020, správní orgán mohl rozhodnout o nároku uplatněném oprávněnou osobou ještě před ukončením dědictvého řízení, pokud mu byl znám okruh dědiců (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. 30 Cdo 1383/2005), neboť nárok, o kterém nebylo dosud rozhodnuto, přechází na dědice ex lege. Doprojednání nároku na vydání nemovitostí v dědictvého řízení nelze považovat za splnění podmínek pro obnovu řízení, neboť nevyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník nemohl uplatnit, nebo se důkazy ukázaly nepravdivými. Podle usnesení o dědictví ze dne 13. 7. 2020 nárok na vydání předmětných nemovitostí zdědily žalobkyně, osoby dědiců zůstaly stejné, změnil se pouze poměr, v jakém nárok po zůstavitelce zdědily. Tento poměr je nepatrně odlišný, a pokud rozhodnutím ze dne 31. 10. 2017 nebylo rozhodnuto o vlastnictví nemovitostí, ale pouze z něj vyplývaly nároky na náhrady (buď z převedení náhradních pozemků z vlastnictví státu za nevydané pozemky, nebo právo na finanční náhradu), není tento poměr rozhodující a nemusel být v rozhodnutí ani uveden. Žalobkyně, pokud se rozhodly, že nechtějí do dosud nevyřízeného nároku vstoupit rovným dílem, i když ostatní majetek podle usnesení Okresního soudu v Karviné ze dne 26. 3. 2018 zdědily rovným dílem, každá jednou polovinou, mohly rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017 napadnout žalobou. Dědictvé usnesení ze dne 13. 7. 2020 tak není důkazem nebo skutečností, která existovala v době rozhodnutí o nároku ze dne 31. 10. 2020 (zde se patrně jedná o nesprávnost, neboť logice celého textu by odpovídalo datum 31. 10. 2017) byl by to nový důkaz, který v době řízení o nároku neexistoval.

- [12] Dále je uvedeno, že usnesení o dědictví ze dne 13. 7. 2020 nelze považovat ani za rozhodnutí, kterým bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování, neboť podkladem pro rozhodnutí bylo sdělení notářky, nikoliv rozhodnutí. Pozemkový úřad rozhodoval o již uplatněném nároku v souladu s ust. § 4 odst. 4 zákona o půdě, pokračoval jako s účastníky dědici, nebylo přitom známo, že by některá z dědiček dědictví odmítla. Rovněž je uveden závěr, že uplynula subjektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení, neboť žalobkyně se o tom, že nárok na vydání nemovitostí má být předmětem dědictvého řízení, dozvěděly nejpozději dne 6. 9. 2019 při jednání u Obvodního soudu pro Prahu 3 o zaplacení částky, již tehdy mohly požadovat obnovu řízení.
- [13] Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto další pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.
- [14] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hl. m. Praha ze dne 31. 10. 2017, bylo určeno, že (a) žalobkyně nejsou vlastníky příslušných nemovitostí podle ust. § 9 odst. 4 zákona o půdě, a to jako dědičky po oprávněné osobě podle ust. § 4 odst. 4 zákona o půdě, každá k ideální $\frac{1}{2}$, a (b) bylo určeno podle ust. § 6 odst. 3 a § 9 odst. 7 zákona o půdě lhůta 6 měsíců od poskytnutí náhrady k vrácení části kupní ceny ve výši xxxx Kč.

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 11. 2017 (první výrok) a 1. 12. 2017 (druhý výrok).

- [15] Notářka jako soudní komisařka sdělením ze dne 11. 9. 2017 uvedla, že dědické řízení po zůstavitelce není skončeno, potencionálními dědici jsou žalobkyně, ty se dosud nevyjádřily, zda dědictví odmítají, či nikoliv.
- [16] Usnesením ze dne 26. 3. 2018, sp. zn. 36 D 1606/2017, bylo soudní komisařkou rozhodnuto o dědictví zůstavitelky tak, že dědičkami jsou žalobkyně, byla schválena dohoda o rozdělení pozůstalosti, součástí dohody není nárok na předmětné nemovitosti.
- [17] Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 6. září 2019, čj. 4 C 10/2019-29, bylo zastaveno řízení o zaplacení finanční náhrady žalobkyň podle zákona o půdě z důvodu zpětvzetí žaloby.
- [18] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.
- [19] Podle ust. § 100 odst. 1, 2 správního řádu: *„(1) Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže*
a) *vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo*
b) *bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,*
a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
(2) Účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.“
- [20] Podle ust. § 4 odst. 4 zákona o půdě: *„V případě, že zemřela oprávněná osoba, která uplatnila nárok na vydání majetku před vydáním rozhodnutí podle § 9, přechází nárok na dědice.“*
- [21] Podle ust. § 9 odst. 4 zákona o půdě: *„Nedojde-li k dohodě podle odstavce 1, rozhodne o vlastnictví oprávněné osoby k nemovitosti pozemkový úřad.“*
- [22] Podle ust. § 9 odst. 7 zákona o půdě: *„V rozhodnutí podle odstavců 2 a 4 musí být uvedena výše pohledávek podle § 6 odst. 3 a 4 a lhůta k jejich zaplacení. Toto rozhodnutí*

může pozemkový úřad vydat i dodatečně, nejdéle však do tří let od právní moci rozhodnutí dle odstavců 2 a 6.“

- [23] Podle ust. § 6 odst. 3 a 4 zákona o půdě: „(3) Oprávněná osoba je povinná, po vydání nemovitosti zaplatit státu nedoplatek přídělové ceny, za kterou ji původně získala; obdobně je povinná vrátit kupní cenu nebo náhradu, která jí byla státem nebo jinou právnickou osobou při převodu nemovitosti vyplacena. Lhůtu k zaplacení určí pozemkový úřad. Výši nedoplatku přídělové ceny sdělí krajský úřad.
- [24] (4) Pokud vázly na nemovitosti ke dni převzetí pohledávky peněžních ústavů, zajištěné na nemovitosti a vypořádané podle zvláštních předpisů, uhradí oprávněná osoba částku, kterou stát takto vypořádal.“
- [25] V souzené věci je nejprve nutno obecněji uvést, že soud ve správním soudnictví projednává žalobu proti konkrétnímu správnímu rozhodnutí, v němž jsou uvedeny důvody pro vydání rozhodnutí. Tím je vymezena i přezkumná pravomoc soudu, která nepřesahuje napadené správní rozhodnutí.
- [26] Dále je nutné uvést, že ve správním soudnictví je soud vázán důvody, které jsou uvedeny v žalobě. Pokud žaloba vznáší námitky a popisné pasáže, které však nemají žádný vztah k napadenému rozhodnutí, soud je nemůže hodnotit, neboť z procesního hlediska se nejedná o spor mezi účastníky.
- [27] Rozhodovacím důvodem napadeného rozhodnutí je posouzení, zda dědické rozhodnutí soudu ze dne 13. 7. 2020 mělo vliv na výrok rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017, když se týkalo majetku, který dosud nebyl vypořádan v dědickém řízení mezi zůstaviteli. Podle názoru soudu tomu tak nebylo, neboť obě rozhodnutí mají jiný předmět řízení.
- [28] Žalovaný nikde v odůvodnění rozhodnutí neuvádí, že by projednával dědictví žalobkyn, jak je neustále v žalobě tvrzeno. Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2017 byl vypořádan restituční nárok podle zákona o půdě, rozhodnuto bylo ve vztahu k tomuto nároku a vzhledem k úmrtí oprávněné osoby byly účastníky řízení dědici, tedy žalobkyně. Nejednalo se tak o žádné rozhodnutí o jmění zůstavitele spadajícího do dědictví ve smyslu občanského práva, ale o uplatněném nároku podle zákona o půdě. Zákon o půdě vydání takového rozhodnutí umožňuje ve svém ust. § 4 odst. 4, pokud se jedná o nárok oprávněné osoby, která jej uplatnila, a která zemřela. Pozemkový úřad tak podle tohoto ustanovení zkoumá pouze tyto otázky (existenci uplatněného nároku podle zákona o půdě a úmrtí osoby, která jej uplatnila), které následně zhodnotí, což se stalo v tomto případě u rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017. Ani zákon o půdě nikde nehovoří o dědictví či jmění zůstavitele, ale užívá svou terminologii „nárok na vydání majetku“. Není tak nutné při vydání rozhodnutí vyčkat projednání dědictví, ale pokud toto projednání nemá vliv na výrok rozhodnutí, je možné o nároku na vydání majetku rozhodnout i s dědici zemřelé osoby. Tak tomu v tomto případě bylo – rozhodnuto bylo o nároku na vydání majetku osoby, která zemřela, a účastníky byly dědičky, což se opíralo o sdělení notářky jako soudní komisařky. Vzhledem k tomu, že výrok rozhodnutí určoval, že žalobkyně jako dědičky nejsou vlastníky nemovitostí, které byly

součástí nároku na vydání majetku, jejich podíl na samotné pozůstalosti není pro rozhodnutí podstatný, a jeho uvedení id. ½ ve výroku je nadbytečné, neboť samo o sobě žádná práva a povinnosti nemůže zakládat. Proto ani změna tohoto podílu, která vyplynula najevo při dodatečném projednání dědictví, nemůže mít na tento výrok žádný vliv, neboť výrok rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017 žádný podíl na majetku (a tím na pozůstalosti) stanovit nemohl a nestanovil, byť jej nadbytečně konstatoval. Rovněž druhý výrok nic takového neupravoval, v tomto směru však žalobní body žádnou polemiku s rozhodnutím neuvádějí.

- [29] Je tak nutné v obecnější rovině uzavřít, že rozhodnutím ze dne 31. 10. 2017 nebylo rozhodnuto o pozůstalosti či posuzováno dědické právo z hlediska občanského práva, ale bylo rozhodnuto negativně o vlastnictví nemovitosti, která byla součástí uplatněného nároku na vydání majetku podle zákona o půdě osoby, která zemřela. Pokud následně vyšlo najevo, že podíl na pozůstalosti je jiný, než jaký byl nadbytečně uveden ve výroku tohoto rozhodnutí, nejedná se o skutečnost, která by mohla mít vliv na původní rozhodnutí, neboť to žádný podíl stanovit nemohlo a nestanovilo, pouze jej nadbytečně konstatovalo. Po vydání dědického rozhodnutí ze dne 13. 7. 2020 je tak z hlediska výroku rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017 situace stále táž – žalobkyně nejsou vlastníky nemovitosti, přičemž jsou dědičkami osoby, která zemřela, a která uplatnila nárok na vydání majetku. Práva a povinnosti žalobkyň tak zůstávají stále táž.
- [30] V tomto smyslu nelze ani argumentovat v tom smyslu, že by rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017 bylo nezákonné. I když jeho první výrok obsahoval nadbytečnou konstataci podílu na vlastnictví nemovitosti, která byla následně předmětem projednání pozůstalosti, vzhledem k tomu, že výrok rozhodnutí je negativní, tato konstatace je nadbytečná a pro stanovení práv a povinností žalobkyň bez právního významu. Pokud žalobkyně v žalobě uváděly, že se proti tomuto rozhodnutí nebránily, neboť jej považovaly za zákonné, pak na to nemohlo mít žádný vliv vydané rozhodnutí v dědickém řízení ze dne 13. 7. 2020, neboť to nijak do těchto práv a povinností nezasáhlo.
- [31] S ohledem na shora uvedené pak již poněkud postrádá smyslu hodnotit běh lhůt pro uplatnění žádosti o obnovu řízení, které je součástí žaloby a které rovněž hodnotil žalovaný v odůvodnění rozhodnutí jako reakci na odvolací námitky žalobkyň, neboť na shora uvedeném právním hodnocení důvodu, který žalobkyně jako důvod pro obnovu řízení uváděly, to nic nemůže změnit.
- [32] Pokud žalobkyně poukazují na protokol z jednání u Obvodního soudu pro Prahu 3 v řízení vedeném pod sp. zn. 4 C 10/2019, pak je v něm uveden názor soudce, který však není rozhodnutím a nemůže hodnotit toto správní řízení a v něm vydané rozhodnutí, neboť k tomu neměl soudce žádnou pravomoc. Poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 27. 1. 2005, čj. 1 Afs 1/2004-58, pak rovněž nemá v tomto soudním řízení žádný význam, neboť v tomto případě soud neshledal, že by žalovaný byl ve věci nepřislušným (pozemkový úřad podle zákona o půdě rozhodoval o nároku osoby na vydání majetku). Totéž je možné uvést i o namítaných rozhodnutích Ústavního soudu (ze dne 23. 2. 2016, sp. zn. III. ÚS

2778/15, neboť zde nešlo o to, že by pozemkový úřad rozhodoval o dědickém právu podle občanského práva, a ze dne 28. 3. 2000, sp. zn. I. ÚS 513/98, totéž o kompetenci pozemkového úřadu). K poukazu na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2009, sp. zn. 21 Cdo 427/2008, rovněž není využitelné z téhož důvodu (zde nerozhodoval úřad o dědickém právu, ale o uplatnění nároku).

- [33] Pro úplnost soud uvádí, že ve věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 3 A 121/2020, kde se žalobkyně domáhají ochrany před nečinností, dosud nebylo ke dni vydání tohoto rozsudku rozhodnuto. Soudní řízení na ochranu proti nečinnosti však nemá žádný vliv na posouzení této podané žaloby, proto soud na vydání rozsudku ve třetím senátě nevyčkával.
- [34] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
- [35] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

- [36] Výrok o náhradě nákladů řízení zúčastněné osoby se opírá o ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť soud jí žádnou povinnost neukládal, nemohly jí tak náklady řízení vzniknout.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. dubna 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu